

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **A. Y.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, zastoupené Mgr. Ivanou Milotovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Dr. Šmerala 1181/6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17.12.2013 č.j. OAM-302/ZA-ZA02-P07-2013, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna** advokátky Mgr. Ivany Milotové **se určuje částkou 6.800,- Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.12.2013 č.j. OAM-302/ZA-ZA02-P07-2013 žalované Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel především z výpovědi žalobkyně, ze spisového

materiálu a její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 8.3.2011a v řízení žalovaný mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil rozhodnutím ze dne 2.12.2011. Žalobkyně tehdy jako jediný důvod podání své žádosti uvedla snahu o legalizaci pobytu v ČR poté, co se jí údajně ztratil její manžel a nebyl jí prodloužen v České republice pobyt. V nynější žádosti žalobkyně uvedla stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty opětovně se do Nigérie vrátit, tak jak uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, v níž namítala, že žalovaný vydáním rozhodnutí porušil podle jejího názoru ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a ust. § 14a téhož zákona. Ustanovená právní zástupkyně žalobkyně podáním ze dne 15.4.2014 žalobu doplnila tak, že žalovaný nedostatečně přihlédl k obavám žalobkyně o její život po návratu do vlasti. Přestože žalobkyně nespecifikovala osoby útočníků, jedná se o extremistické skupiny operující na území NFR. Situace v Nigérii nebyla žalovaným vyhodnocena adekvátně a žalobkyně má za to, že tato situace vylučuje možnost jejího zařazení se do života.

Žalovaný se k podané žalobě žalobkyně vyjádřil tak, že popíral oprávněnost námitek uvedených žalobkyní. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně a na samotné vydané rozhodnutí, když postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci s tím, že žalobkyně neuvedla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. Žalovaný posoudil obavy žalobkyně z vycestování a dospěl k závěru, že jí nehrozí žádná újma uvedena v ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Přestože bezpečnostní situace v některých oblastech Nigérie je i nadále složitá, zejména co do působení nejrůznějších nábožensky či ekonomicky motivovaných milicí a uskupení, tamní orgány se snaží proti nim tvrdě zasahovat a toto násilí se daří i nadále držet v mezích individuálních útoků a incidentů, které zasahují pouze část celého nigerijského státu. Podle názoru žalovaného v Nigérii nedošlo k závažným změnám ohledně bezpečnostní situace, které by si vyžadovaly opětovné posouzení žádosti žalobkyně. Žalovaný proto navrhol zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013 č.j. OAM-302/ZA-ZA02-P07-2013, jakož i z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal soud za prokázáno, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.9.2013 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast to, že tak učinila dne 9.5.2010. Její budoucí manžel za ní přiletěl do Nigérie, kde se společně vzali a pak odletěli do České republiky. Svého dnes již ex-manžela poznala přes kamaráda. Dne 8.5.2010 odletěla z Lagosu, přestupovala v Istanbulu a do České republiky přiletěla dne 9.5.2010. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že jí již vypršelo vízum. V případě návratu do vlasti se obává, že by jí tam

zabili, neví kdo by jí tam zabil, ale vrátit se tam nechce. Součástí správního spisu je i fotokopie dokumentace o prvním správním řízení ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.3.2011. V této žádosti žalobkyně uvedla, že vlast opustila dne 8.5.2010, protože se vdala, to byl jediný důvod jejího odjezdu. Manžel přijel do Nigérie dne 10.5.2009 na pozvání jejího přítele, který je seznámil. Přítel manžela poznal na návštěvě v ČR a když se vrátil do Nigérie, tak ho před ní tak chválil, že ho chtěla poznat. Od té doby si telefonovali. V případě návratu do vlasti by měla problém, protože se jí její rodina v Nigérii zřekla. V průběhu tohoto správního řízení byl s žalobkyní proveden pohovor ze dne 11.3.2011 a 10.11.2011, z něhož vyplynulo, že jediným důvodem žalobkyně, co se týče jejího odjezdu z Nigérie bylo to, že se v květnu 2009 provdala za občana České republiky a poté ho následovala do ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala, až když jí manžel opustil a cizinecká policie jí neprodloužila povolení k pobytu. Do Nigérie se nechce vrátit, protože se jí zdejší život líbí. V případě návratu do vlasti žádnou konkrétní obavu nevyslovila, pouze se zmínila, že by mohla mít blíže neupřesněné potíže proto, že se jí její rodina zřekla. Správní spis žalovaného obsahuje také informace o zemi původu žalobkyně – Nigérii, a to zprávu o zemi původu MV Velké Británie ze dne 6.4.2013, zprávu Freedom House z ledna 2013 nazvanou „Svoboda ve světě 2013 – Nigérie“, zprávu Amnesty International ze dne 23.5.2013, informace Human Rights Watch z ledna 2013, informace velvyslanectví Nigérijské republiky v Praze ze dne 11.2.2013 a informace MZV č.j. 109979/2013-LPTP ze dne 6.8.2013 týkající se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhém pobytu v zahraničí.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany přípustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalobkyně ve své žalobě bez bližšího odůvodnění vytýkala žalovanému porušení ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Jak ovšem vyplynulo ze správního spisu, pokud šlo o první žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, tehdy jako důvod této žádosti uváděla, že do ČR přicestovala za svým manželem, občanem ČR, za něhož se v Nigérii provdala. Manžel se jí ztratil a cizinecká policie jí neprodloužila povolení k pobytu a nemá nikoho, kdo by jí mohl pomoci. Bylo tedy jedinou snahou žalobkyně dosáhnout touto žádostí legalizace dalšího pobytu v ČR. V nyní probíhajícím řízení ve věci opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.9.2013 uváděla žalobkyně stejný důvod, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR poté, co jí nebyl již dále prodloužen pobyt. Žalobkyně tedy neuvedla žádnou novou skutečnost, kterou by se žalovaný nezabýval v původním řízení o žádosti žalobkyně ve věci udělení mezinárodní ochrany. Za této situace žalovaný postupoval zcela v souladu s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, podle kterého je žádost žalobkyně nepřípustná a v souladu s ust. § 25 písm. i) téhož zákona řízení ve věci žádosti žalobkyně zastavil.

Pokud žalobkyně v žalobě vytýkala napadenému rozhodnutí porušení ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu hodnotí tuto žalobní námitku krajský soud jako zcela

nedůvodnou. Tato námitka je pouze obecná a tedy nepřezkoumatelná, neboť žalobkyně nijak nekonkretizovala, v čem žalovaný pochybil při zjištění stavu věci, resp. v čem spatřuje nedostatky v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. K námitce uvedené v doplnění žaloby právní zástupkyní žalobkyně, že žalovaný nepřihlédl k obavám žalobkyně o její život po návratu do vlasti, krajský soud odkazuje na citované zdroje informací o zemi původu žalobkyně, ze kterých vyplývá neuspokojivá situace v některých oblastech Nigérie, ale také to, že tamní státní orgány se proti útokům nábožensky i ekonomicky motivovaným snaží zasahovat. Nutno dodat, že tato situace v Nigérii je problémem několikaletým a že byla v podstatě shodná v době vydání prvního rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud proto ze shora uvedených důvodů žalobu žalobkyně jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž rozhodl v této věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Ustanovené právní zástupkyni žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3.100,- Kč a dvou režijní paušálů po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25. března 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce